

ΑΘΗΝΑΪΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΜΕΤΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδι... Δρ. ν. 3.—
Ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ » » 3,50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΙΜΑΤΑΙ

Λεπτῶν..... 15
264—Γραφείον ὁδ. Ἑρμοῦ—264

Ἀξιεπαίνως λίαν διὰ τὴν καλὴν τάξιν καὶ σοβαρότητα ὁ λαὸς τῆς πρωτευούσης καὶ τῶν ἐπαρχιῶν διεξήγαγε τὰς δημοτικὰς αὐτοῦ ἐκλογάς. Τὸ ἱερώτερον δικαίωμα νοήμονος καὶ ἐλευθέρου πολίτου εἶναι ἡ διάθεσις τῆς ψήφου καθότι δι' αὐτῆς ἀποφαίνεται περὶ τοῦ ποιοῦ τῆς ἀρχῆς ἢν τίθησιν ἐπὶ ὠρισμένον χρόνον προστάτιδα τῆς περιουσίας, τῆς ζωῆς καὶ τῆς προσωπικῆς καὶ ἐθνικῆς τιμῆς. Ἄλλ' ἢ ἐξάσκησις τῆς ἐλευθέρως ψήφου παρακολουθεῖται καὶ ὑπὸ σοβαρῶν συνεπειῶν, ἃς ἵνα ὁ πολίτης ἐννοήσῃ δέον νὰ ἔχη τὴν συνείδησιν αὐτοῦ ἀνεπτυγμένην, ἄλλως τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τοῦτο μετατρέπεται εἰς μέγιστον κακόν· δέον ὅθεν νὰ σέβηται τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας καὶ νὰ ἐνεργῇ ὑπὲρ τοῦ κοινοῦ ἀγαθοῦ. Ἄλλ' ὁ ἄνθρωπος ὅστις δὲν σέβεται τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ βεβαίως δὲν θέλει σεβασθῆ οὐδὲ τοὺς νόμους τῆς Πολιτείας καὶ πᾶσα πρᾶξις ἣτις τείνει νὰ διαφθείρῃ τὴν συνείδησιν τοῦ πολίτου καθίστησιν αὐτὸν ἀνίκανον πρὸς ἀξιοπρεπῆ διάθεσιν τῆς ἑαυτοῦ ψήφου.

Τὸ παρ' ἡμῖν ἐπικρατοῦν ἔθιμον τοῦ ψηφοφορεῖν ἐν ταῖς Ἑκκλησίαις καὶ κατὰ τὴν Κυριακὴν, εἶναι παράβασις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ καὶ βεβήλωσις τῆς ἀγίας ταύτης ἡμέρας καὶ ὡς τοιοῦτον διαφθείρει τὴν συνείδησιν τοῦ πολίτου καὶ καθίστησιν αὐτὸν ἀνάξιον τῆς ἐξασκήσεως τοῦ ἱεροῦ δικαίωματος τοῦ ψηφοφόρου. Τὰς ἐλευθερίας ἃς σήμερον ἔχομεν, οἱ πατέρες ἡμῶν ἐξηγόρασαν διὰ τοῦ πολυτίμου αὐτῶν αἵματος τὸν φοβερόν καὶ ἀνίσον ἐκεῖνον ἀγῶνα, οὗτινος τὰς ἐνδόξους συνεπειὰς καρ-

πούμεθα, ἀνέλαβον διότι ἦσαν εὐσεβεῖς, σεβόμενοι τὸν Θεὸν, ἐκτελοῦντες τὰς ἐντολὰς Αὐτοῦ, καὶ τιμῶντες τὴν Κυριακὴν ὡς ἡμέραν ἀγίαν· δὲν ἐξητυλίζον ὅπερ ἐπρέσβευον θρησκευμα, ἐνῶ ἡμεῖς καὶ περ καλούμενοι χριστιανοὶ περιφρονοῦμεν τὰς κυριωτέρας αὐτοῦ ἀρχάς. Αἱ ἐκλογαί, αἱ δημοπρασίαι, αἱ ἐκποιήσεις παντὸς εἶδους, αἱ καταθέσεις εἰς τὸ ταμειυτήριον κ. γίνονται κατὰ τὴν Κυριακὴν, τελευταῖον προσετέθη καὶ ἡ ἐκδοσις ἐφημερίδων καὶ οὕτω πολλοὶ ἄνθρωποι γογγύζουσιν ὑπὸ τὴν πίεσιν πιχροτάτης δουλείας, ἀπαιτούσης παρ' αὐτῶν τὴν θυσίαν τοῦ φυσικοῦ καὶ θείου δικαίωματος τῆς ἀπαξ τῆς ἐβδομάδος ἀναπαύσεως.

Ἄλλ' αἱ τοιαῦται παραβιάσεις οὐ μόνον ἐξευτελίζουσι τὸν ἐργάτην ἀλλὰ καὶ κατὰ τινα βαθμὸν κλονίζουσι τὴν μεταξὺ πολίτου καὶ ἀρχῆς, ἐργάτου καὶ κεφαλαίουχοῦ ἀμοιβαίαν ἐμπιστοσύνην, καὶ καθιστῶσι πολέμια τὰ δύο ταῦτα στοιχεῖα ὧν ἡ ἁρμονία εἶναι ἀναπόσπαστος διὰ τὸ κοινὸν ἀγαθόν.

Ἐπικαλούμενοι λοιπὸν τὴν φρόνησιν τῶν τε πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν ἀρχῶν ἀλλ' ἰδίως τὴν φρόνησιν παντὸς πολίτου, παρακαλοῦμεν αὐτοὺς ὅπως ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ κύκλῳ ἐπενέγκῃ τὴν θεραπείαν τοῦ κακοῦ τούτου, ὅπερ προσβάλλει τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

Ἐνθυμοῦ τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου ἰδιὰ νὰ ἀγιάζῃς αὐτήν.

ΚΑΦΕΣ

ΧΧ Πρό μακροῦ χρόνου ἐν ἔτει 1285, δευτέρως τις ἐν μιᾷ μονῇ τῆς Μέκκας διέπραξε παράπτωμά τι ἢ παρέβη κανόνα τινὰ τῆς μονῆς καὶ ἐξωρίσθη.

Ὁ δυστυχῆς οὗτος, ὀνόματι Οὐμαρ-Χατζῆς, λίαν αισχυνοῦντις ἐπὶ τῇ καταδικῇ, καὶ μετανοῶν διὰ τὸ σφάλμα αὐτοῦ, δὲν ἐπανήλθεν εἰς ἐνεργὸν βίον ἐν τῇ πόλει, ἀλλ' ἀπεσύρθη εἰς τὴν ἐρημίαν ὑπερτέων καὶ προσευχόμενος. Εὗρεν ἐρημὸν σπήλαιον καὶ εἰσῆλθεν ἐν αὐτῷ, ζῶν ἐκεῖ δι' ἀγρίων φυτῶν. Δὲν εὗρισκε συγνάκις νόστιμόν τι ἢ θρεπτικὸν φαγητόν· ἀλλ' ὅταν αἰρίζαι ἦσαν πολὺ πικραὶ, ἐσκέπτετο τὰς ἀμαρτίας τοῦ καὶ δὲν ἐμεμφιμοῖρε.

Ἵπῃρχεν ὠραῖον δενδρύλιον παρὰ τὸ σπήλαιον, φέρον εὖσσμα λευκὰ ἄνθη, καὶ μεγάλας ἐρυθρὰς κεράσους. Αἱ κέρασοι αὗται δὲν εἶχον σχεδὸν σάρκα, ἀλλ' ἐκάστη περιεῖχε δύο μεγάλους κόκκους. Ὁ Οὐμαρ-Χατζῆς ἐσκέφθη ὅτι θὰ ἦσαν καλοὶ, ἐὰν δὲν ἦσαν τόσοι τραχεῖς καὶ ξηροὶ. Ἐπὶ τέλους διανοήθη νὰ τοὺς ψῆσῃ καὶ μαλακύνῃ ἐντὸς ὕδατος, τότε δὲ εἶδεν ὅτι ἀπέκτεσε θελκτικώτατον καὶ τονικώτατον ποτόν.

Ὅταν οἱ πτωχοὶ ἤρχοντο ἐπαιτοῦντες, ἡ πλάνης τις δερβίσης ἢ ὀδοιπόρος, ὅστις εἶχεν ἀπολέσει τὸν δρόμον τοῦ ἐξίτηι δροσιτικόν τι ἐν τῷ σπηλαίῳ τοῦ εἶχε πάντοτε νὰ προσφέρῃ εἰς αὐτούς. Οὐδόλοξ ἐτήρησε μυστικὴν τὴν ἀνακάλυψίν του, καὶ μετ' ὀλίγα ἔτη θάυμασιον πρᾶγμα συνέβη. Νέα συνήθεια ἀνεφάνη μεταξύ λαοῦ τοῦ ὁποῖου ἀγερωχία ἦτο οὐδέποτε νὰ παραδεχθῆ νῆαν τινὰ ἰδέαν. Ὁλόκληρος ὁ ἰσλαμισμὸς, ἡ μεγάλη τῶν πιστῶν ὁμάς, ἐπίνον χροῦχθα!

Τετρακόσια ἔτη παρήλθον καὶ οὐδὲν χριστιανικὸν ἔθνος ἐδοκίμασε τὸ πολυτίμητον ποτόν, οὐδὲ καὶ χριστιανικὸν ὄνομα κατώρθωσε νὰ λάβῃ. Ἀλλ' ἐν ἔτει 1683 οἱ Τούρκοι ἐπεπράθησαν νὰ ἀλώσωσι τὴν Βιέννην. Καὶ πρότερον ἐδοκίμασαν ἀλλ' ἠναγκάσθησαν νὰ παραιτηθῶσι, καὶ ἀπῆλθον παραλαβόντες μετ' αὐτῶν τοὺς πλήρεις χροῦχθας σάκκους αὐτῶν εἰς Κωνσταντινούπολιν. Τὴν δευτέραν ὅμως ταύτην φοράν παρ' ὀλίγον νὰ κατορθώσωσι, μετὰ μακρὰν πολιορκίαν, τοῦ σκοποῦ των. Πᾶς ἀγγελιοφόρος ὅστις ἀπεστέλλετο, ἐξῶ νὰ ἀνακοινῶν τι εἰς τὸν χριστιανικὸν κόσμον ἐφρονέυετο ὑπὸ τῶν μουσουλμάνων στρατιωτῶν, καὶ πᾶσα σχεδὸν ἀπεσβέσθη ἐλπίς ἐν Βιέννῃ, ὅταν εἰς Πολωνός, ὅστις εἶχε τραχὺ ὄνομα ἀρχόμενον διὰ τοῦ γράμματός Κ. προσεφέρθη νὰ διέλθῃ τὰς τουρκικὰς γραμμάς καὶ νὰ φέρῃ ἐπικουρίαν. «Θά φονεῦθῃς εἶπεν ὁ στρατηγός, ὡς πάντες οἱ προηγούμενοι.» Οὐχὶ εἶπεν ὁ Κ. «δὲν θὰ φονεῦθῶ, καὶ θὰ σὰς φέρω ἐπικουρίαν.» Ὁ στρατηγὸς λίαν εὐχαρίστως ἐπέτρεψεν αὐτῷ νὰ δοκιμάσῃ. Ὁ Κ. εἶχε περιηγηθῆ τὴν Τουρκίαν, καὶ ἔφερε μετ' ἐκυτοῦ ὠραῖαν στολὴν τουρκικῶν ἐνδυμάτων, τὰ ὁποῖα ἐφόρεσεν ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ, καὶ ἔπορεύθη νύκτωρ εἰς τὸ τουρκικὸν στρατόπεδον, εἰπὼν ὅτι ἤρχετο ἐκ μεσημβρίας, ν' ἀνακοινῶσιν σπουδαῖον τι εἰς τὸν ὀθωμανὸν ἀρχηγόν.

Ἐνῷ αἱ διαπραγματεύσεις αὗται ἦσαν δῆθεν ἐκκρεμίσαι, κατώρθωσε νὰ συγκοινωνήσῃ μετὰ τῶν φίλων τῆς Βιέννης. Ὁ αὐστριακὸς ἀρχηγὸς ἐσυνείθη νὰ διέρχεται μέγα μέρος ἐκάστης ἡμέρας ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ, ὁποῦθεν εἶχεν ἐξαιρετὸν θέαν τοῦ πολιορκουμένου στρατοῦ, καὶ ὁπόθεν ἐβλεπε μετ' ἀσθενούς ἐλπίδος τὴν ἔλευσιν Βρυθείας.

Ἀλλ' ἐπὶ τέλους χάρις εἰς τὸν Πολωνὸν ἀγγελόν, εἶδε χριστιανικὸν στρατὸν πλησιάζοντα, νὰ διασπάσῃ τὴν πολιορκίαν. Βεβαλλὸς ἐκ χαρᾶς ἐδραμεν ἐκ τοῦ πύργου καὶ ἐξήγαγε τὸ ἀπολειπούμενον τῆς φρουρᾶς μέρος. Ἐκπλαγέντες ἐκ τῆς αἰρνηθῆς ταύτης προσβολῆς οἱ Τούρκοι ἐτρέπτησαν εἰς ἀτακτον φυγὴν καὶ ἡ Βιέννη ἐσώθη.

«Τί δύναμαι νὰ σοὶ δώσω εἰς ἀμοιβήν;» εἶπεν ὁ εὐγνώμων διοικητὴς εἰς τὸν Πολωνόν τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα ἤρχιζεν ἀπὸ Κ. «Ἰκανὴ εἶναι ἀμοιβή δι' ἐμεῖ ὅτι ἔσωσα τὴν πόλιν,» εἶπεν οὗτος «ἀλλ' ἐὰν ἡ ὑμετέσῃ ἐξοχότης ἐπιθυμῇ νὰ μοὶ κάμῃ χάριν τινὰ, ἀς μοὶ δώσῃ ὄλου τοὺς σάκκους τῶν ὀσπρίων τῆς κροῦχθας, τοὺς ὁποῖους οἱ Τούρκοι ἀφήκην, ὅπισθεν αὐτῶν.»

«Τί θὰ τοὺς κάμῃς;» ἠρώτησεν ὁ στρατηγός. Ὁ Κ. τοιαύτην ἐποίησεν ἐκθεσιν περὶ τοῦ θελκτικῆς ποτοῦ τὸ ὁποῖον εἶχε πίνει εἰς Κων/πολιν, ὥστε ὁ στρατηγὸς ἐξήτησε νὰ πῆ εἰς αὐτόν. «Ἐδῶκε τῷ Κ. ἅπαντας τοὺς πολυτίμους σάκκους, καὶ ἀποθήκην ἵνα τοὺς ἐναποθέσῃ. Ὁ Κ. ἀμέσως ἤρχισε νὰ κατασκευάζῃ κροῦχθας ἢ ἐπὶ τὸ εὐχερέστερον ὡς ἐκλήθη ἀκολούθως καφέ. Καταρχὰς ὁ Κ. ἔφερε τὸν καφέ ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν· ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ, ὅταν ὁ λαὸς εὗρε πόσον καλὸς ἦτο, ἤνοιξε μικρὰν ἀθήουσαν, τὸ πρῶτον καφεῖον ἐν Βυρώπῃ, καὶ οἱ πελάται τοῦ εἰσῆρχοντο ἐν αὐτῷ. Ἐκάμε βεβαίως τὴν τύχην του, καὶ ἐφόσον ἐξεί, εἶχε τὸ μόνον ὑπάρχον καφεῖον, ἀλλὰ μετὰ τὸν θάνατόν του, ἡ ἐργασία αὕτη κατέστη δημοφιλῆς, καὶ τὸ ἐμπόριον τοῦτο ἐξετάθη καὶ ἤρξθη τοσοῦτον ὥστε νῦν σύμπας ὁ κόσμος πίνει καφέ. ΧΥ

Ο ΑΝΑΕΡΣΕΝ

διηγούμενος τὸν βίον του εἰς τὸν φίλον του Marmier.

(ὑπὸ τῆς κυρίας Α. Γ. Π.)

[Συνέχεια καὶ τέλος.]

Ἄνεχθήσασιν χαιρετῶν μετ' ἐνθουσιασμοῦ τὰς εὐφρόρους πεδιάδας καὶ τὴν θάλασσαν, ἧτις ἐπαρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν μου, ἀλλ' ὅταν ἐφθασα πέραν τοῦ δευτέρου Βέλτου, ἐγονυπέτησα ἐπὶ τῆς παραλίας καὶ μετὰ δακρύων παρεκάλεσα τὸν Θεὸν νὰ μὴ μ' ἐγκαταλείψῃ.

Τέλος εἰσῆλθον εἰς Κοπεγχάγην μετὰ 13 τάλληρα μου καὶ μετὰ τὴν ἀποσκευήν μου, ἧτις περιεείχετο ὅλη ἐντὸς τοῦ ρινομάκτρου μου· κατέλυσα δὲ εἰς τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον (auberge), ὅπερ ἀπῆντησα, καὶ τοσοῦτον ἀπείροσ ἤμην τοῦ πρακτικῆς βίου, ὥστε χωρὶς δευτέρας σκέψεως διέταξα νὰ μοὶ φέρωσιν ἐν ἀφθονίᾳ πᾶν οὐτινὸς εἶχον ἀνάγκην. Μετὰ τινὰς ὁμοῦ

ἡμέρας τὸ βαλάντιόν μου εὕρισκετο ἡλαττωμένον ἐπασιθητῶς, διότι περιεῖχεν ἐν μόνον τάλληρον καὶ εἶχον μὲν ἐν τῷ μεταξύ παρουσιασθῆ εἰς τὸν διευθυντὴν τοῦ θεάτρου, ἀλλ' οὗτος ἰδὼν με τοσοῦτον νέον, πρὸ πάντων δὲ τοσοῦτον ἄπειρον, ὥστε δὲν ἠθέλησε κἄν νὰ μοὶ ἀποτείνῃ ἐρωτήσεις· μοὶ εἶπε μόνον ὅτι δὲν ἠδυνάμην νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ θεάτρον, διότι ἤμην πολὺ ἰσχνός. Ἄλλ' ἦτο ἡδὴ καιρὸς νὰ φροντίσω περὶ τοῦ πῶς θὰ ζήσω καὶ ἐπὶ ὥρας ὀλοκλήρους παραδιδόμενῃ εἰς σκέψεις ἀτελευτήτους, ὅτε ἡμέραν τινὰ ἤκουσα κατὰ τύχην ὅτι ῥάπτῃς ἐξίτηι μαθητευόμενον. Ἵπῃρχον λοιπὸν καὶ προσεφέρθη πρὸς αὐτόν· οὗτος, δὲ συγκατετέθη νὰ μὲ δευθῆ ἀφοῦ πρῶτον μὲ δοκιμάσῃ ἄθεν ἤρχισα νὰ ῥάπτω, ἀλλ' ἀλλοίμονον! μόλις εἶχον ἐργασθῆ ἐπὶ τινὰς ὥρας, ὅτε ἠσθάνθην ἐμαυτὸν κυριεύμενον ὑπὸ ἀπελπισίας! Πάντα τὰ γοητευτικὰ ὄνειρα τὰ πρὸς στιγμὴν λησμονηθέντα ἕνεκα τῆς ἀνάγκης, ἐξηγέρθησαν καὶ πάλιν τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου. Ἀπέδωκα λοιπὸν εἰς τὸν ῥάπτῃν τὴν βελόνην μου καὶ ἔδραμον ἐκτὸς τῆς οἰκίας, ὡς ὁ αἰγμάλωτος ὁ ἀνακτῶν τὴν ἐλευθερίαν του. Ἐν τούτοις εἶχον ἤδη ἀρκούντως ἐννοήσει μέχρι τούτου ὅτι αἱ ποιητικαὶ μου αὐταὶ ἐξάψεις δὲν ἦσαν ἱκαναὶ νὰ μοὶ παρέξωσιν οὐδὲ τὴν ἐλαχίστην θέσιν ἐντὸς τῶν ξενοδοχείων τῆς Κοπεγχάγης καὶ ὅτι ἔπρεπε νὰ ζητήσω πόρον ζωῆς. Ταῦτα λοιπὸν σκεπτόμενος καὶ ἀπορῶν περὶ τοῦ τί μέλλει γενέσθαι, διηρχόμεν τὴν ὁδὸν Ἀμαργετωῦ, ὅτε αἰφνης ἐνθυμήθη ὅτι συγνάκις ἐν Ὀδενσίᾳ εἶχον ἀκούσει ἐγκωμιαζομένην τὴν φωνὴν μου καὶ συνέλαβον τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ προσπαθῆσω νὰ ὠφελθῶ τοῦ φυσικοῦ τούτου δώρου.

Ἐστρεψα λοιπὸν ἀπ' εὐθείας τὸ βῆμα πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ περιφήμου καθηγητοῦ Σιδόνης καὶ κρούσας τὴν θύραν διηγήθη ἀφελῶς εἰς τὴν ὑπηρετίαν τὴν ἐλθούσαν νὰ μοὶ ἀνοιξῇ, τὴν ἱστορίαν καὶ τοὺς πόθους μου. Αὕτη δὲ δὲν ἔλειψε νὰ μεταβιβάσῃ τὰ πάντα ἀκριβῶς εἰς τὸν κύριόν της. Καὶ ἤκουσα γέλωτας εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον, διότι ὁ Σιδόνης, κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἶχε γεῦμα ἐν ᾧ μεταξύ τῶν λοιπῶν συνδαιτημένων παρευρίσκοντο ὁ μέγας μουσικὸς Weyse καὶ ὁ ποιητὴς Βαγκενσέν. Οὗτοι λοιπὸν ἠθέλησαν νὰ ἴδωσι τὸν ταξιδιῶτην τὸν ἐρχόμενον οὕτω νὰ εὕρῃ πόρον ζωῆς· καὶ μὲ προσεκάλεσαν νὰ εἰσέλθω εἰς τὸ δωμάτιον ἐνθα εὕρισκοντο. Καὶ ὁ μὲν Weyse μὲ ἔλαβεν ἀπὸ τῆς χειρὸς ὁ δὲ Βαγκενσέν μὲ ἐκτύπησεν ἐλαφρῶς ἐπὶ τῆς παρειᾶς· ἀποκαλῶν με μικρὸν τυχοδιώκτην. Ἄλλ' ὁ Σιδόνης ἀφοῦ μὲ ἐξήτησε καὶ ἠκούσθη τῆς φωνῆς μου ἀπεφάσισε νὰ μὲ διδάξῃ τὴν μουσικὴν καὶ νὰ μὲ κατατάξῃ εἰς τὸν θεατρικὸν θίασον.

Πλήρης λοιπὸν ἀγαλλιάσεως ἀπῆλθον τῆς οἰκίας ἐκείνης, πεπεισμένος ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα τῆς ἐκπληρώσεως τῶν ὀνείρων μου καὶ φανταζόμενος ὅτι τοῦ λοιποῦ ἠθελὸν διάγει τὸν βίον ἐν μέσῳ ἀνθίνων στεφάνων καὶ χαρμωσύνων ἀσμάτων.

Τὴν δὲ ἐπαύριον ὁ Weyse, ὅστις εἶχε κάμει ὑπὲρ ἐμοῦ ἔρανον μετὰ τῶν φίλων του, μοὶ ἐνεχείρισεν

ἐξήκοντα τάλληρα προτρέπων με ἐν ταύτῳ νὰ ἐπιδοθῶ ἐπιμελῶς εἰς τὸ ἔργον μου καὶ νὰ ζητήσω ἐντιμὸν τινὰ οἰκογένειαν παρὰ τῇ ὁποῖᾳ νὰ κατοικῶ. Ἄλλ' ἡ χαρὰ μου δὲν διήρκεσεν ἐπὶ πολὺ· διότι μετὰ τινὰ χρόνον ἀπέλωσα ἐντελῶς τὴν φωνήν μου καὶ μετ' αὐτῆς τὰς ἐλπίδας μου. Τότε ὁ Σιδόνης συνεβούλευσε νὰ ἐπανέλθω εἰς Ὀδενσίαν, ἀλλ' ἐγὼ προετίμησα νὰ μείνω καὶ νὰ προσπαθῆσω νὰ γείνω ἠθοποιὸς δραματικοῦ θεάτρου.

Εἰσῆλθον λοιπὸν εἰς τινὰ σχολὴν τοῦ θεατρικοῦ χοροῦ· λαβὼν δὲ μέρος εἰς τινὰ χορὸν (ballets) ἐξεπλήρουν τοσοῦτον ἀδεξιῶς τὸ μέρος μου, ὥστε ἠσθάνομην τὴν ἀδυναμίαν μου καὶ ἐθλιβόμεν καιρίως· ὅλον δὲ τὸ κέρδος, ὅπερ ἀπελάμβανον ἦτο ἡ φράγκα κατὰ μῆνα, ὥστε κατὰ τοὺς τρομεροὺς παγετοὺς τοῦ χειμῶνος δὲν εἶχον οὔτε πῦρ ἵνα θερμανθῶ οὔτε ἐνδύματα, διότι ὁ ἐπενδύτης μου ἦτο λινός.

Ἐν τούτοις διετήρουν εἰσέτι τὴν ἐλπίδα ὅτι ἡ φωνή μου ἠθελεν ἐπανέλθει καὶ ἐπέμενον εἰς τὴν ἰδέαν τοῦ νὰ γείνω ἠθοποιὸς· ἀποσυρόμενος λοιπὸν εἰς τὸ ἄθλιον ὑπερῶν, ἐνθα κατώκουν, καὶ περιετυλισσόμεν μετὰ τὰ καλύμματα τῆς κλίνης μου ἀνεγίνωσκον ἡ ἀπήγγελλον τεμάχια διαφόρων ποιημάτων.

Ἐπειδὴ δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην διετήρουν εἰσέτι τὰς ἀπλοϊκὰς δεισιδαιμονίας τοῦ παιδός, ἐσκέφθη ὅτι ἐὰν ἠδυνάμην νὰ πατήσω ἐπὶ τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς πρώτης Ἰανουαρίου, τοῦτο θὰ εἶχεν αἰσίαν ἐπιρροὴν εἰς τὸ μέλλον· διότι ἤμην βέβαιος ὅτι πᾶν ὅ,τι κάμει τις τὴν πρώτην Ἰανουαρίου τὸ ἐξακολουθεῖ δι' ὅλου τοῦ ἔτους. Κατὰ τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐκείνην, ἐνῷ τὰ ὄχηματά ἦσαν πλήρη μεταφέροντα τοὺς συγγενεῖς εἰς ἐπίσκεψιν τῶν συγγενῶν των, ἐνῷ οἱ φίλοι ἤρχοντο καὶ ἠσπάζοντο ἀλλήλους ἐν φαιδρότητι, ἐγὼ μονήρως καὶ μελαγχολικῶς εἰσεχώρησα ἀπαρτηρητὸς εἰς τὸ θεάτρον ἐκ τῆς ὀπισθεν μικρᾶς θύρας· ἐμελλον ἤδη ν' ἀναβῶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ὅτε ἡ συναίσθησις τῆς ἀθλιότητός μου μὲ κατέλαβεν αἰφνιδίως καὶ ἀντὶ ν' ἀπαγγείλω τὸν λόγον, ὃν πρὸ πολλοῦ ἠτοίμαζον, ἐγονυπέτησα παρὰ τινι γωνίᾳ καὶ ἐψιθύρισα ἐνδομύχως τὸ «Πάτερ ἡμῶν», διότι Ἐκεῖνος μόνος ἦτο προστάτης καὶ βοηθός μου ἐν τῷ κόσμῳ.

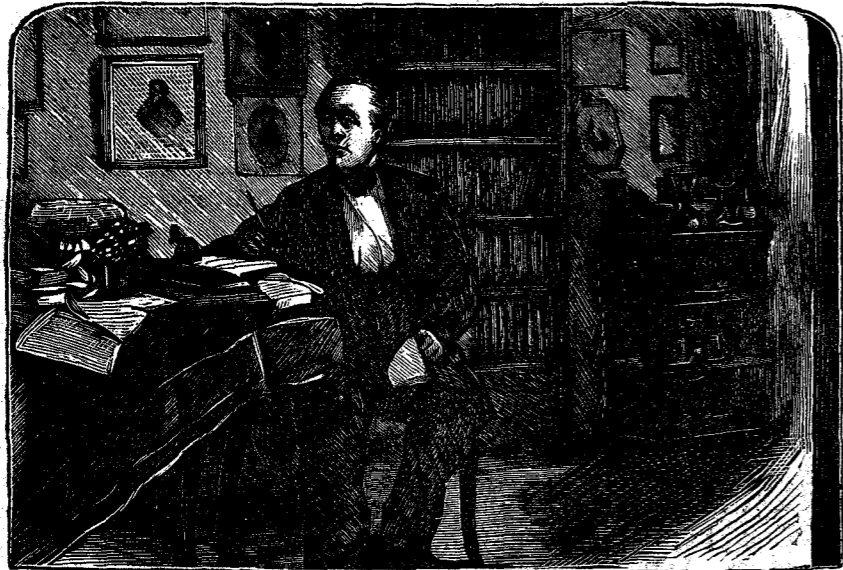
Ἐν τούτοις ἡ τύχη μου μετ' οὐ πολὺ μετεβλήθη, διότι ὁ γηραιὸς ποιητὴς Γκιλδβεργ (Guldberg) λαβὼν πρὸς ἐμὲ συμπάθειαν μὲ προσεκάλεσε νὰ τὸν ἐπισκεφθῶ εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ με προέτρεψε νὰ ἐνασχοληθῶ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν διδακτικῶν βιβλίων καὶ μετὰ ταῦτα νὰ προσπαθῆσω νὰ ἐκθέσω τὰς ἰδέας μου. Ἄλλ' αἱ γνώσεις μου ἦσαν τόσοσ περιορισμέναι, ὥστε ἠγνάουν καὶ αὐτοὺς τοὺς γραμματικὸς κανόνας τῆς γλώσσης μου· ἡ πρώτη μου δὲ ἀπάπειρα ἦτο ἡ σύνθεσις μιᾶς κωμωδίας, τὴν ὁποῖαν ἀναγνώσας ὁ Γκιλδβεργ ἀπεδοκίμασεν ἀπὸ τῆς ἀρχῆς μέχρι τοῦ τέλους. Καὶ ὅμως δὲν ἀπεθαρρύνθη, ἀλλὰ διπλασιάσας τὰς προσπαθείας μου ἐπαρουσίασα μετὰ τινὰς ἡμέρας εἰς τὴν ἐπιτροπὴν τοῦ δραματικοῦ θεάτρου μιᾶν τρα-

γωδιαν. Ὅποια δὲ ἦτο ἡ χαρὰ μου ὅτε μετὰ τινος ἡμέρας ὁ κύριος Collin, ὁ διευθυντής, με εἰδοποίησεν ὅτι θέλει νὰ με ἴδῃ! Ἰπῆγον ἀμέσως καὶ μοι εἶπεν ὅτι ἡ τραγωδία δὲν δύναται μὲν νὰ παρασταθῇ ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἀποκαλύπτει ὅμως ποιητικὴν εὐφυΐαν δι' ἃ εἶχεν ἐπιτύχει ὑπὲρ ἐμοῦ τὸ νὰ σταλῶ ὑπότροφος εἰς γυμνάσιόν τι μικρᾶς πόλεως, ὅπως ἐξηκολούθησά τας σπουδὰς μου.

Νέον λοιπὸν στάδιον βίου σοβαροῦ ἠνοιχθῆ ἐνώπιόν μου· ἐμελλον ν' ἀποκτήσω τὴν ἐκπαίδευσιν, ἣν ἐπόθουν, καὶ ἀφίνων τὴν ἀσκοπον ὑπαρξίν, ἣν μέχρι τοῦδε διῆγον ν' ἀκολουθήσω ἀτραπὸν ἀσφαλῆ καὶ βεβαίαν. Συνησθάνθη τὸ μέγεθος τῆς εὐεργεσίας, ἣν μοι ἔκαμεν ὁ κύριος Collin καὶ ἡ εὐγνωμονοῦσα καρδία μου ἠγαρήστησεν αὐτὸν μεθ' ὅλης τῆς διαχύσεως, ἣς ἦτο ἐπιδεκτικὴ. Ἄλλ' ὁ χρόνος καθ' ὃν διέτριψα ἐν τῇ σχολῇ ἐκείνῃ ἐν ἣ εἰσῆλθον τῇ δυνάμει χάριτος

ἐκείνου χειμῶνος καθ' ὃν ῥιγῶν ἔνεκα τοῦ ψύχους δὲν εἶχον οὐδὲ φωτίαν οὐδ' ἐνδύματα!

Αἱ δοκιμασίαι μου ὅμως αὐταὶ ἔλαβον ἐπὶ τέλους τὸ πέρας τῶν καὶ δώσας ἀρκετὰ καλὰς ἐξετάσεις εἰσῆλθον εἰς τὸ πανεπιστήμιον τῆς Κοπεγχάγης, ἐνθα ἐχαρκτηρίσθη, ὡς εἰς τῶν καλῶν μαθητῶν. Ἄλλ' ἐν τῷ μεταξύ εἶχον δημοσιεύσει ποιήσεις τινὰς περὶ τῶν ὁποίων ὠμίλει τὸ κοινόν· ὅθεν πολλοὶ διαπρεπεῖς ἄνδρες, με ἔλαβον ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν καὶ πολλὰ οἰκογένειαί με προσεκάλουν καὶ με ὑπεδέχοντο εὐμενῶς εἰς τὰς οἰκίας τῶν τοιουτοτρόπως ἐξηκολούθουν τὰς σπουδὰς μου ἐν γαλήνῃ καὶ χαρᾷ καὶ δὲν ἐγνώριζον μὲν ποῦ ἤθελον αὐταὶ με ὀδηγήσει, ἀλλ' ἤσθανόμην δίψαν πρὸς τὴν παιδείαν. Ὅτε δὲ τὰς ἐπερζίωσα ὁ Oehlenschloeger, ὁ Oerstedt καὶ ὁ Ingemann, με συνέστησαν εἰς τὸν βασιλέα καὶ δι' αὐτῶν μοι ἐδόθη χορήγησις διὰ μεγάλην περιήγησιν ὅθεν

Ὁ Ἄνδερσεν.

ὄλως ἐξαιρετικῆς, μοὶ διήγειραν τὰς μᾶλλον θλιβεράς ἀναμνήσεις. Οὐδέποτε μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης εἶχον τοσοῦτον ὑποφέρει, οὐδέποτε εἶχον τοσοῦτον κλαύσει. Διότι δεκαεννεαστῆς ὢν, ὅτε ἤρχισα τὰς σπουδὰς μου, εἶχον συμμαθητὰς μόλις δεκαετῆς σχεδὸν ὄλους, ὥστε μεταξύ αὐτῶν οὔτε φίλον οὔτε σύντροφον ἠδυνάμην νὰ εὔρω· ἔζων δὲ μόνος εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἐφημερίου καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἐφαίνετο ὅτι εἶχε κάμει ἀπόφασιν νὰ με ἐξευτελίξῃ καθ' ἑκάστην στιγμὴν καὶ νὰ μοὶ καθιστᾷ ἔτι μᾶλλον ἀφόρητον τὴν πτωχείαν καὶ τὴν μόνωσίν μου. Ἄλλ' ὁ Θεὸς ἄς συγχωρήσῃ αὐτὸν διὰ τὴν βαρβαρότητα μεθ' ἣς προσνήχθη πρὸς τὸν ὄρφανόν παιδά, ἐν τῷ εἶχον ἐμπιστευθῆ. Τὸ κατ' ἐμὲ τὸν συνεχώρησα πρὸ πολλοῦ καὶ νῦν ἐνθυμῶμαι ἄνευ ὀργῆς ἄνευ μίσους ὅτι εἶχε κατωρθώσει ὅ,τι μοι ἐφαίνετο ἀδύνατον· δηλαδὴ τὸ νὰ με κάμῃ νὰ ποθῶ τὴν ἐπάνοδον τοῦ τρομεροῦ

κατὰ τὸ 1833 καὶ 1834 ἐπεσκέφθη τὴν Γερμανίαν, τὴν Ἑλβετίαν, τὴν Γαλλίαν καὶ τὴν Ἰταλίαν· σπουδάζων τὴν γλῶσσαν, τὰ ἔθνη, τὰ ἔθιμα καὶ τὴν ποίησιν τῶν χωρῶν διὰ τῶν ὁποίων διηρχόμην.

Νῦν δὲ, εἰμὶ κάτοικος τῆς Κοπεγχάγης· δὲν ἔχω μὲν θέσιν οὐδὲ μισθὸν καὶ ἡ γλῶσσα εἰς ἣν γράφω εἶναι ὀλίγον διαδεδομένη καὶ διὰ κοινὸν πολὺ μικρόν, ἀλλ' ἀργὰ ἡ ἀμέσως τὰ συγγράμματά μου ἐξαντλοῦνται καὶ ὁ Keitzel ὁ βιβλιοπώλης με πληρώνει τακτικῶς.

Συχνάκις δὲ ἐνῶ θεωρῶ τὸ κομψὸς εὐτρεπισμένον δωμάτιόν μου ἐν Nyhavn καὶ τὰ βιβλία τὰ περικυκλοῦντά με, αἰσθάνομαι ἐμαυτὸν καὶ τοῦ πρίγκηπος πλουσιώτερον, πλήρης δὲ εὐγνωμοσύνης εὐχαριστῶ τὴν Πράνοίαν, ἣτις ἐν μέσῳ τοσοῦτων δοκιμασιῶν με ὠδήγησεν εἰς τὸ στάδιον, ὅπερ ἀκολουθῶ.

[Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ].

ΔΙΗΓΗΜΑ

[Ἐκ τοῦ ἀγγλικοῦ].

ἮΩΣ Εἰς Ὀβολοῦς ΠΑΡΗΓΑΓΕ ΠΕΡΙΟΥΣΙΑΝ

ἮΩΤΙ

Ἡ ΤΙΜΙΟΤΗΣ ΕἶΝΑΙ Ἡ ΑΡΙΣΤΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ

[Συνέχεια, ἴδε ἀριθ. 8].

Δὲν μοὶ λέγεις, Δικ, ἐξηκολούθησεν ὁ Λάρκινς τί

εἶπεν ὅτι εἶδεν χαλκόν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ ἤξευρεν ὅτι ὑπῆρχε χρυσίον.»

«Τόσῳ τὸ καλλίτερον διὰ σὲ ὅτι ἐσφαλεν,» εἶπεν ὁ Λάρκινς. «Τί εὐτυχία ὅτι δὲν εἶδε τί ἦτον εἰς τὸ χαρτὶ πρὶν ἢ σοῦ τὸ δῶσόν.»

Ἰπῆρχε καιρὸς, πρὶν ἢ γνωρίσῃ τὸν γηραιὸν Βάλτερς, καθ' ὃν ὁ Δικ θὰ ἐσκέπτετο καὶ αὐτὸς οὕτως, ἀλλὰ νῦν δὲν ἠδύνατο νὰ αἰσθανθῇ ἠδονὴν λαμβάνων κατοχὴν πράγματος τὸ ὁποῖον δὲν τῷ ἀνῆκεν.

Ὁ Στρατηγὸς ΚΑΟΥΦΜΑΝ Γενικὸς Διοικητὴς τοῦ Τουρκεστάν.

θὰ τὰ κάμης; πῶς θὰ τὰ ἐξοδεύσης; Δὲν θὰ πηγαίνης νὰ φάγῃς καλὰ εἰς τὸ μαγειρεῖον διὰ νὰ κάμῃς ἀρχήν;

Ὁ Δικ ἤκούσε, καὶ ἡ κνίσσα τοῦ ψητοῦ καὶ ἡ ἀσμὴ τῶν γαιωμῆλων ἀνῆλθεν εἰς τοὺς ῥόθωνας αὐτοῦ ἀλλὰ τὴν ἀπεμάκρυνε, διότι ἐν τῷ νῷ αὐτοῦ περιέκυκλον σημαντικαὶ ἰδέαι. Ἡ ὄψις αὐτοῦ ἦν σοβαρὰ καὶ συλλογισμένη. «Δὲν πιστεύω,» εἶπεν οὕτως, «ὅτι ὁ κύριος ἐσκόπευε νὰ μοῦ δώσῃ κίτρινα νομίσματα.

«Ἐπεθύμουν νὰ τὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν κύριον, εἶπεν. Θὰ ἦτο κλοπὴ, νομίζω, ἐὰν τὰ ἐκράτουν.»

«Θὰ ἦσο πολὺ ἀνόητος νὰ τὸ πράξῃς,» εἶπεν ὁ Λάρκινς, «ἀλλὰ τὸ καλὸν εἶναι ὅτι δὲν εἰσεύρεις ποῦ κατοικεῖ.»

«Νομίζω ὅτι γνωρίζω,» εἶπεν ὁ Δικ, «εἶπεν ὅτι νὰ τῷ στείλωσι τι εἰς τὸν ἀριθ.—τῆς Πλατείας Grosvenor ὥστε κατοικεῖ ἐκεῖ νομίζω, καὶ ἔσως δύναμαι νὰ τὸν εὔρω ἐκεῖ.»

Ἡ ὄργη τοῦ Δαίμονος ἦν μεγίστη διὰ τὴν ἀνοσιάν του ὡς τὴν ἔλεγεν. Αἱ ὀπτασίαι τοῦ θεοῦ θά ἐφιλοδοῦνται θερμὸν γέμισμα ἐν τῷ μαγεύματι διαλύοντο. Ἐπειτα ἐδοκίμασε τὸν ἐμπαιγμὸν τὸν ἐκάλεσε «ἀνὸς ἅγιος», «εὐσεβὴ Δίκ», «διδάσκαλον Δίκ», ἀλλ' οὐδὲν κατώρθωσεν. Τέλος ὁ Δίκ ἐφυγὼς τὰς ἐνοχλήσεις του καὶ ἐτράπη τὴν πρὸς τὴν οἰκίαν τοῦ Βάλταρος ἄγουσαν, τοῦ ὁποῦ τὴν συμβουλήν ἐπεθύμει νὰ ζητήσῃ.

Δὲν τὸν εὗρεν εἶτα ἐπήγε καὶ τὸν ἐζήτησεν εἰς τὴν ἀγορὰν, ἀλλὰ δὲν εὗρίσκετο.

«Γνωρίζω ὅτι θὰ μοὶ ἔλεγε ὅτι ἐπρεπε νὰ δοκιμάσω νὰ εὗρω τὸν κύριον,» εἶπε καθ' ἑαυτὸν, «ἐπομένως θὰ πηγαίω ἀμέσως.»

Ἐγίνωσκε καλῶς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου, καὶ τοὶ δὲν εἶχε μεταβῆ συχνὰ εἰς τὴν Ἀυτικὴν Ἀκρὰν, καὶ ἀπαξ ἢ δις ἠναγκάσθη νὰ ἐρωτήσῃ πρὶν ἢ δυνῆθῃ νὰ εὗρῃ τὴν πλατεῖαν τοῦ Γρόβενωρ. Ὅταν ἐφθασεν ἐκεῖ παρῆλθεν ὀλίγος χρόνος πρὶν ἢ δυνῆθῃ νὰ ἀνεύρῃ τὸν ἀριθμὸν ὃν ἤθελε, ὅτε δὲ ἐπὶ τέλους ἔστη πρὸ τοῦ ἀριθ.—κατελήφθη ὑπὸ τρόμου ἰδὼν πόσον μεγαλοπρεπὴς οἰκία ἦτον. Αἱ θύραι ἐφαίνοντο τοσοῦτον μεγάλαι, καὶ οἱ πυλοκοῦσται τοσοῦτον ὕψηλά τεθειμένοι ὥστε τῷ ἦτον ἀδύνατον νὰ τοὺς φθάσῃ. Εἶτα ἐνεθυμήθη ὅτι δὲν ἤρμοζεν εἰς πτωχὸν παῖδα νὰ πηγαίνῃ εἰς τὴν ἐμπροσθίαν θύραν, ἐπομένως ἔστρεψε καὶ ἐπήγεν εἰς τὴν ὀπισθεν καὶ ἐριψε βλέμμα ἐπὶ τῶν βραθυμῶν αἰτινες ἔφερον εἰς τὸ μαγεύριον. Ἐχρησιάσθη ἱκανὸν θάρος νὰ κατέβῃ δι' αὐτῶν καὶ νὰ κρούσῃ τὴν κάτω θύραν, ἐπομένως ἔμεινεν ἀναποφασιστος ἐπὶ ἱκανὴν ὥραν.

Ἐπὶ τέλους κατήλθε καὶ ἐκρούσε μετὰ δειλίας τὴν θύραν τοῦ μαγεύριου. Οὐδεὶς ἦλθεν, ὥστε ἠναγκάσθη μετ' ὀλίγον νὰ κτυπήσῃ πάλιν δυνατώτερα. Ἡ θύρα ἠνεώχθη ὑπὸ νεάνιδος, ἥτις τὸν ἠρώτησε τί ἤθελεν.

«Θέλω νὰ ἶδω τὸν κύριον ὅστις εἶπεν ὅτι κατοικεῖ ἐδῶ,» εἶπεν ὁ Δίκ.

Ἡ κόρη ἐξεπλάγη καὶ ἐζήτησε νὰ τῇ ἐπαναλάβῃ τοὺς λόγους του. Τὴν φορὰν ταύτην ἐλάλησε καθαρώτερον, καὶ εἶπεν ὅτι ἤθελε νὰ ἰδῇ ἕνα κύριον ὅστις τῷ ἔδωκε χρήματα τινὰ πρὸ μιᾶς ἢ δύο ὥρων ἐπὶ τοῦ Στράνδ διότι ἐκράτησε τὸν ἵππον του.

Ἐπὶ τῆς τῆς ἐν στολῇ διήρχετο τὸν διάδρομον κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκούσας δὲ τί εἶπεν ἦλθεν εἰς τὴν θύραν καὶ ἐφώνησε τραχέως:

«Καὶ λοιπὸν διότι σοῦ ἔδωκε χρήματα ἦλθες ἐδῶ μὲ τὴν ἐλπίδα νὰ λάβῃς καὶ ἄλλα, κατεργάρη. Αὐτὰ κάμνατε σεῖς οἱ ἐπαῖται.»

«Δὲν ἦλθα νὰ ἐπατήσω,» εἶπεν ὁ Δίκ ὀργισθεὶς. «Ἦλθον νὰ δώσω εἰς τὸν κύριον χρήματα, οὐχὶ νὰ τῷ ζητήσω.»

«Σοῦ εἶπεν ὁ κύριος νὰ ἔλθῃς,» ἠρώτησεν ὁ ἄνθρωπος.

«Ὅχι,» εἶπεν ὁ Δίκ.

«Σ' ἔστειλε κανεὶς;»

«Ὅχι» πάλιν ἀπήντησεν. «Καὶ ὅμως λέγεις ὅτι ἦλθες νὰ δώσῃς εἰς τὸν κύριον χρήματα, καὶ ὄχι νὰ ἐπατήσῃς,» εἶπεν ὁ ὑπηρετής. «Τώρα κύριέ μου ἀκούσε καὶ ἐμε, φύγε μὲ τὰ τέσσαρα, διότι μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν εἶσαι ἐδῶ διὰ καλὸ καὶ ἀνκράζω τὸν σκύλον ἀλοῖμονον.»

Ἐκλείσε τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον τοῦ Δίκ καὶ ἡ ὑπηρετρία ἐπανῆλθεν εἰς τὸ μαγεύριον, καὶ δισκέδασε τοὺς συντρόφους τῆς λέγουσα αὐτοῖς ὅτι εἰς παις μόλις ἦλθεν ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι θέλη νὰ δώσῃ τινὰ χρήματα εἰς τὸν κύριον.

«Τέτοια κάμουν αὐτοὶ οἱ κατεργάροι,» εἶπεν ἡ μαγεύρισα, «Διδάσκονται ἀπὸ τοὺς κλέπτας, οἱ ὁποῖοι τοὺς μεταχειρίζονται νὰ πηγαίνωσιν εἰς τὰς οἰκίας τῶν κυρίων μὲ καμμίαν πρόφασιν διὰ νὰ ἐμπορέσων νὰ ἔμβουν μέσα—ἔπειτα, ἐνῶ περιμένουν, πληροφοροῦνται διὰ τὰς θύρας, τὰ παράθυρα καὶ τοὺς μοχλοὺς καὶ τὰς κλειδας, καὶ τὰ λέγουσιν εἰς τοὺς κυρίους τῶν, οἱ ὁποῖοι γνωρίζουν ἀκολούθως πῶς νὰ μεταχειρισθῶσι τὰ ἐργαλεῖα των. Φοβοῦμαι ὅτι αὐτὸ τὸ παιδίον ἐλάμβανε πληροφορίας περὶ τῶν κάτω μερῶν τῆς οἰκίας, διότι τώρα ἐννοῶ, εἶδον ἕν παιδίον πρὸ τινος καιροῦ νὰ κάθηται ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς καταβάθρας καὶ νὰ παρατηρῇ τὴν θύραν καὶ τὰ παράθυρα. Ὁ νέος εἶναι ὁ ἴδιος ἀναμφιβόλως. Δὲν εἶναι δύσκολον νὰ ἔλθῃ ἀπόψε μὲ κανένα ἔμπειρον νυκτοκλέπτην καὶ νὰ προσπαθήσῃ νὰ εἰσέλθῃ.»

«Ὁ ἀλήθεια λέγεις μαγεύρισα» ἀνεβόησεν ἡ Σουσάνα, ἡ ἄνω μνημονευθεῖσα κόρη ἥτις ἐκοιμᾶτο ἐντὸς δωματίου τοῦ κάτω πατώματος, «δὲν θὰ τολμήσω νὰ πηγαίω εἰς τὸ κρεββάτι ἀπόψε.»

«Πάρε τὴν μασιὰ μαζὴ σου, εἰς τὸ κρεββάτι, καὶ μὴ φοβῆσαι,» εἶπεν ἡ μάγισσα. «Θὰ ἐλάμβανα εὐχαρίστησιν νὰ τὴν καταφέρω εἰς τὴν βᾶξιν κανενὸς ὅπου θὰ ἔμβαινε μέσα. Ἐπεθύμουν νὰ μοὶ συνέβαινε τοῦτο.»

«Λοιπὸν λάβε τὴν καλοσύνην μαγεύρισα ν' ἀλλάξῃς μ' ἐμὲ δωμάτιον ἀπόψε,» ἀνεβόησεν ἡ δυστυχὴ Σουσάνα, ἥτις ἦτον ὠρὰ ἐκ τοῦ φόβου, καὶ λίαν ἄπειρος εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ ἀνθρωπίνου χαρακτῆρος ὅπως γνωρίσῃ ὅτι ἡ καύχησις δὲν ἦτο θάρος. «Εἶμαι βεβιαία ὅτι μόνον θὰ ἐφώνηζα ἐὰν ἤρχοντο. Δὲν εἶμαι ἀνδρεία ὡς σύ.»

Ἄλλ' ἡ μαγεύρισα ἀπέφυγε ν' ἀλλάξῃ δωμάτιον, λέγουσα ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ κοιμηθῇ ἀνέτως εἰς ἄλλαν κλίνην πλὴν τῆς ἰδιαῆς τῆς, ἄλλως θὰ τὸ ἐπραττε μετὰ μεγίστης εὐχαριστήσεως.

[Ἐπεται συνέχεια]

Ο ΑΓΝΗΣ ΚΑΙ Ο ΙΝΔΡΑΣ

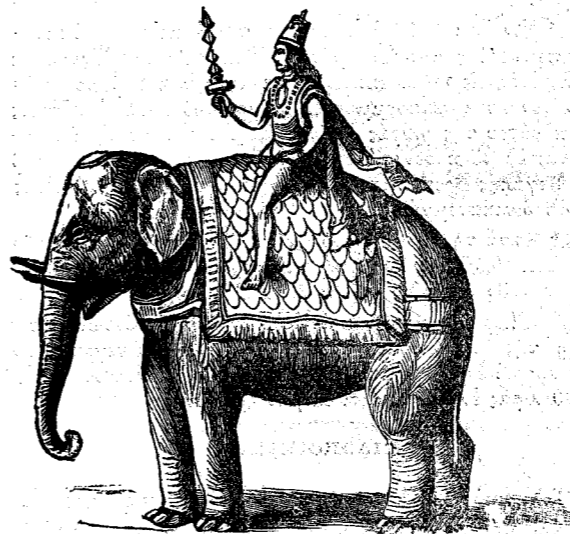
Αἱ ἐνταῦθα δημοσιευόμεναι εἰκόνες παριστώσι δύο ἐκ τῶν κυριώτατων θεῶν τῶν Ἰνδῶν, τὸν Ἄγνην καὶ τὸν Ἰνδρὰν, αἰτινες ἀνήκουσιν εἰς τὴν πρώτην θρησκευτικὴν περίοδον τῶν Ἰνδῶν, καθ' ἣν θρησκεία αὐτῶν ἦτο ἡ φυσιολατρεία. Ἐπειδὴ λοιπὸν ὁ Ἄγνης καὶ

ὁ Ἰνδρὰς εἶναι προσωποποιημένοι θεοὶ τῆς φύσεως, δὲν νομιζόμεν ἀπὸ σκοποῦ χάριν τῶν Ἀναγνωστῶν τῆς «Ἀθηναῖδος,» νὰ εἰπώμεν ὀλίγα περὶ τῆς πρώτης καὶ ἀρχεγόνου λατρείας τῶν Ἀρίων λαῶν τῆς Ἀνατολῆς.

Δέκα καὶ πέντε αἰῶνας π. Χ. ἐν τῇ νῦν Πενταποταμίᾳ, χώρα τῶν πέντε ποταμῶν, κατέκον ἀπὸ τοῦ ὀροπεδίου τοῦ Θιβέτ μετοικήσαντες λαοὶ τῆς Ἀρίας φυλῆς ἐκτεινόμενοι μέχρι τοῦ ἱεροῦ ποταμοῦ Σαρσβατῆ καὶ διήγον βίον νομαδικὸν καὶ πατριαρχικόν. Ἡ

Ἄγνης θεὸς τοῦ πυρός.

Ἰνδρὰς θεὸς τῶν κεραυνῶν.

εἰς βίους ἢ τάξεις διαίσεις ἦτο ἔτι ἄγνωστος αὐτοῖς καὶ ἕκαστος οἰκογενειάρχης ἐδύνατο νὰ πλησιάσῃ πρὸς τοὺς θεοὺς διὰ θυσιῶν καὶ προσευχῶν. Μόνον δὲ αἱ θυσίαι, ἃς οἱ βασιλεῖς προσέφερον ὑπὲρ τῆς φυλῆς των, ἐτελοῦντο ὑπὸ ἱερατικῶν προνομιστῶν καὶ λίαν τιμωμένων ἡγεμονικῶν τάξεων ἢ οἰκογενειῶν. Σύνισταντο δὲ αἱ θυσίαι αὗται ἐκ τινος μεθυστικοῦ χυμοῦ τοῦ δένδρου Σομά, ἐκ ζῶων καὶ ἐξ ἀνθρώπων. Ἐκ τῆς Ριγβέδας, ἥτις εἶνε τὸ ἀρχαιότατον τῶν Βεδῶν μέρος καὶ ἀποτελεῖ συλλογὴν ἱερῶν ᾠμάτων, ἐπιχέεται ὁ

λίγον φῶς εἰς τὴν τότε θρησκευτικὴν κατάστασιν τῶν Ἀρίων Ἰνδῶν. Ἐν τῇ Ριγβέδα διεσώθησαν δεήσεις καὶ ὕμνοι, οὓς ἦδον ἐν ταῖς ἐορταῖς τῶν θεῶν καὶ ἐν τοῖς συμποσίοις τῶν νεκρῶν. Οἱ ὕμνοι δὲ οὗτοι διετηρήθησαν καὶ μετεδόθησαν διὰ τῆς ἀπὸ στόματος παραδόσεως. Ὁ λαὸς προσέφερε λατρείαν εἰς τὰ φαινόμενα τῆς φύσεως ὑπὸ τὴν εἰκόνα ἄλλων φυσικῶν πραγμάτων καὶ ἐφαντάζετο τοὺς θεοὺς ἔχοντας ἀνθρωπίνην μορφήν. Οὕτω τὰς μὲν νεφέλας ἐξεδέχετο ἄλλοτε μὲν ὡς δαμάλεις ἢ ὄρη ἔχοντα ὑψηλοὺς πύργους, ἄλλοτε δὲ ὡς θείας γυναῖκας, τὸν δὲ ἀνεμὸν ὡς κύνα καὶ τὸν ἥλιον ἐνόμιζεν ἄλλοτε μὲν ὡς τροχόν, καὶ ἄλλοτε δὲ ὡς τὸν φωτίζοντα θεὸν Σαβιτάραν. Ἄπαντα ἡ φύσις ἐθεωρεῖτο γέμουσα πνευμάτων καὶ δαιμόνων ἐνεργῶν, μετ' ὧν ἦσαν ἐν σχέσει αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθνησκόντων, αἱ πίτρες (πατέρες), αἰτινες εἶχον τὴν μακαρίαν αὐτῶν διαμονὴν ἐν τῷ ἐνδοτάτῳ φωτεινῷ τόπῳ τοῦ οὐρανοῦ παρὰ τῇ θεῷ τοῦ κάτω κόσμου, τοῦ Ἰάμα, (τοῦ Πλούτωνος, τοῦ Ἀΐδωνέως), ἐξ οὗ καὶ πόλις ὠνομάζετο Ἰαμαδδανή. (α) Ἐν τῷ θορύβῳ τῆς θυέλλης καὶ ἐν τῇ ἡδέϊα πνοῇ τοῦ Ζεφύρου ἀνεγνώριζον τὴν δύναμιν τῶν ἀπατραπευουσῶν ἐκ τοῦ φωτεινοῦ ὀπλισμοῦ καὶ τὸν ἀέρα ἐπὶ ἀρμάτων διελαυνουσῶν Μαρουτῶν, ὧν ἄσμα ἦτο ἡ ὠρυγὴ τοῦ ἄδου καὶ ἔργον εἶχον ν' ἀμέλγωσι τὰς Νεφελοδαμάλεις καὶ νὰ ἐκθλίβωσι χάριν αὐτῶν τὸ ἥδιστον οἶνόμελιν, τῶν θεῶν τὸ νέκταρ.

Ὅμοιοι ἦσαν καὶ οἱ ἐπὶ πτερῶν ἀνέμων ροιζοῦντες Ῥίββοι (Rihbus), αἰτινες διεφνημίζοντο ὡς θαύματα ἐκτελοῦντες ἐν τῇ μεταλλουργίᾳ καὶ ἐπανάγοντες μετὰ τὴν ἐκδορὰν ἐν τῷ βίῳ τὴν κατὰ τὸν δειπνον τῶν θεῶν σφαζομένην καὶ τὰ πάντα ὠριμάζουσαν δάμαλιν. Οἱ Ῥίββοι τὸν χειμῶνα, κατὰ τὰς τροπὰς τοῦ ἡλίου, ἐκοιμῶντο δώδεκα ἡμέρας ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ θεοῦ ἡλίου καὶ μετὰ τὴν ἐξέγερσιν αὐτῶν διήγον νέον βίον εἰς λειμῶνας καὶ δάση, εἰς ἀγροὺς καὶ πηγὰς.

Ἐὰν οἱ Ῥίββοι δηλώσι τὰς ἀκτίνας τοῦ ἡλίου, πρὸς τὸ ὅποιον συμβάλλεται καὶ ἡ καταγωγὴ αὐτῶν ἐκ τοῦ Σουινδαβάρ τ. ε. ἐκ τοῦ Ἀρίστου Τοξότου, τότε καὶ οἱ Βρίγοι (Brighus) καὶ οἱ Ἀγγεῖραι (Angira) ἀνήκουσιν εἰς τὸν ἡλεκτρισμόν. Ἐκεῖνοι εἶχον κομίσει εἰς τοὺς ἀνθρώπους τὸ ὑπὸ τῶν Ἰνδῶν ὡς τὸν θεὸν Ἄγνην (Ignis) θεωρούμενον φῶς τῆς ἀστραπῆς καὶ παρέχουσιν αὐτὸ νὰ σπινθηροβολῇ ἐνταῦθα ὡς τὸ πῦρ τῆς ἐστίας, ἐφύλαττον ὅμως αὐτὸ καὶ αἱ δαμάλεις τοῦ οὐρανοῦ. Μία τῶν δαμάλεων ἐκ τοῦ βασιλείου τῶν θεῶν διελαύνουσα διὰ τῶν χαϊνόντων τοῦ ἀέρος στρωμάτων ἐπὶ τοῦ Γαλαξίου ἤρχετο καὶ εἰς τοὺς τεθνεώτας εἰς τὴν κατοικίαν τοῦ Ἰάμα. Τοῦτου ἕνεκα συγῆθιζεν ὁ ἀποθνήσκων νὰ λαμβάνῃ διὰ τῆς χειρὸς τὴν οὐρὰν δαμάλεως ἐν τῇ ἀγωνίᾳ τοῦ θανάτου του. Δαμάλεις ἐκόμιζον τὸν νεκρὸν εἰς τὴν πυρὰν, ἐνθα μέλαινα δάμαλις ἐσφάζετο καὶ ἐν

(α) Ἴδε Γαλανοῦ ἐν προδρόμῳ τῶν Ἰνδικῶν μεταφράσεων τόμ. 1 σ. 49.

τῷ δέρματι αὐτῆς ἐτωλίσσεται τὸ σῶμα τοῦ νεκροῦ. Τὰς νεφέλας ὡς γυναίκας ἐκλαμβάνομενας ἐκάλουν Ματάραις (μητέρας) καὶ Dewarainis, τ. ἔ. συζύγου τῶν θεῶν. Πλησίον αὐτῶν ἦσαν αἱ Ἀφάραισαι, γυναῖκες αἰωρούμεναι μεταξὺ τῆς γῆς καὶ τοῦ ἡλίου, ὑπὸ τὰς ὁποίας κατὰ πάσαν πιθανότητα πρέπει νὰ ἐκλαμβάνωνται οἱ νεφελάδες ἀτμοὶ! Ἐδύναντο δὲ καὶ εἰς ἀγελάδας καὶ ὑδάτια πτηνὰ νὰ μεταβάλλωνται καὶ ἐφύλαττον τὴν καρχήσουσαν τὴν ἀθανάσιαν Ἀμοίταν (ἀμβροσίαν).

Κατὰ τῶν ἀγαθοποιῶν τούτων τῆς φύσεως πνευμάτων, τὰ ὁποία οἱ Ἴνδοι καλοῦσι Σούρας, ἐνήργουν πάντοτε σκοτεινοὶ δαίμονες Ἀσοῦραι, οἵτινες ἐπηρεάζον καὶ κατέστρεφον τὴν πεμπομένην ὑπ' ἐκείνων εἰς τὴν γῆν εὐλογία καὶ τὰ ἐναντία ἐπραττον. Οὕτως οἱ μὲν πειρῶνται νὰ καταπίωσι τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἐξ οὗ συμβαίνουσι καὶ αἱ ἐκλείψεις. Τὴν ἐνέργειαν ταύτην ἀπέδιδον εἰς τὸν Τιτᾶνα Ῥαχοῦν, ὅστις καὶ σήμερον ἐτι προσπαθεῖ νὰ καταπίῃ μάλιστα τὴν σελήνην. Ἐντεῦθεν οἱ Ἴνδοι κατὰ τὴν ἐκλείψιν αὐτῆς ἐν μεγίστῃ εἶνε ἀγωνία καὶ παραχῆ καὶ ἵνα ἐξλιεώσωσι τὸν τρομερὸν λυμαντήρα τῆς Σελήνης Ῥαχοῦ προσεύχονται, λούονται εὐλαβῶς, ζῶσιν ἐν μετανοίᾳ καὶ δίδουσι πολλὰ εἰς τοὺς πένητας (α). Ἄλλοι δὲ ἀποξήραινουσι τὰς ἐνεργητικὰς πηγὰς, καταστρέφουσι τὴν βλάστησιν καὶ διὰ τῆς θερμότητος πολλὰ δεινὰ προξενουσιν. Ἀρχηγὸς τῶν πονηρῶν τούτων πνευμάτων εἶνε ὁ Βρίτας (Writa) ἢ Σούχνης (Sushna), ὃς κλέψας ἐξ οὐρανοῦ τὰς δαμάλεις καὶ τὸν θησαυρὸν τοῦ ἡλίου ἀπέκρουεν εἰς τὰ σκοτεινὰ αὐτοῦ ἀντρα καὶ ἐφύλαττεν αὐτὰ ἐκεῖ ὡς δράκων Ἀχῆς (Ahi). Ὁ Βρίτας οὗτος, οὗ τὸ ὄνομα καὶ ἤδη ἐτι ἀπαντᾷ ἐν τοῖς ἀρπάζουσι τὸ φῶς δαίμοσι ἐμφαίνει ἐνθεν μὲν τὰς ἐκ τῶν σκοτεινῶν νεφελῶν ἀστραπὰς, ἐνθεν δὲ καὶ αὐτὸν τὸν χειμῶνα. Ὁπαδοὶ τοῦ Βρίτα εἶνε καὶ οἱ Ῥασκάσοι, γίγαντες δυσειδεῖς καὶ πυρρὸτριχες καὶ ἐκ σαρκὸς ἀνθρωπίνης τρεφόμενοι. Οἱ Ῥασκάσοι ἢ Τιτᾶνες εἶνε ἄρρενες καὶ θῆλειες, καθὼς καὶ παρ' Ἑλλήσιν ἐκτὸς τῶν Τιτάνων ἦσαν καὶ αἱ Τιτανίδες. Περὶ τῶν Ῥασκάσων τούτων πολὺς λόγος γίγνεται ἐν τῇ Ῥαμαυάνα, ἧς κυρία ὑπόθεσις εἶνε ὁ χρηστός καὶ ἐνάρετος Ῥαμᾶς ὁ τύπος τῆς ἀρετῆς (β).

(ἔπεται συνέχεια).

ΚΩΝΣΤ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΝΗΣ.

«Ἐλα νὰ πιουμ' ἓνα κρασί.»

Ἡ φιλόφρων αὐτὴ καὶ περιποικτικὴ φράσις ἐμπεριέχει ἐν ἑαυτῇ τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν ἐξευτελισμὸν πολλῶν τῆς ἐργατικῆς τάξεως· καθότι ἐν ποτήριον οἴνου ἔχει ἀξίαν λεπτῶν 5. Ἐὰν δὲ πῆν τις δύο ποτήρια καὶ φιλεύσῃ ὅθ' ἕτερον φίλον του τινὰ θὰ ἐξο-

(α) Δ. Γαλανοῦ πρόδρομ. Ἰνδ. μεταφρ. τόμ. Α' σ. λδ' σμ. 5, καὶ σελ. 13.

(β) Πλείονα περὶ τούτων ἴδε ἐν σελ. 104 καὶ ἐξῆς τοῦ Α' τόμου τῆς ὑφ' ἡμῶν μεταφραζομένης ἱστορίας Οὐγῆρου.

δέουσα λεπτά 15 καθ' ἐκάστην πρὸς ἃ προστεθήσονται καὶ ἕτερα 10 λεπτά διὰ καπνὸν τὸ ὅλον λεπτά 25 καθ' ἐκάστην ἔτι:

δραχ. 7:50 κατὰ μῆνα

» 90:— κατ' ἔτος.

ὅπερ μὲ τὰς κατὰ Κυριακὴν καὶ ἑορτὰς ἐκτάκτους δαπάνας ἀναβαίνει εἰς 400 δρ. τοῦλάχιστον.

Λοιπὸν 400 δρ. κατ' ἔτος,

500 » διὰ πέντε ἔτη,

1000 » διὰ δέκα ἔτη.

Ποσὸν δυνάμενον νὰ προμηθεύῃ εὐτελεῖ οἰκίαν ἢ νὰ προικίσῃ πτωχὴν κόρην κλ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

* * Τὸ ἐμπόριον τῶν ὠν τὸ ἐν ταῖς Ἡν. Πολιτεῖαις τῆς Ἀμερικῆς διεξαγόμενον ἀνέρχεται κατ' ἔτος εἰς τὸ ποσὸν 180,000,000 δολλάρων.

* * Ἐκ τῶν ἀρχαιοτέρων βιβλιοθηκῶν τοῦ κόσμου εἶναι ἡ Ἐθνικὴ βιβλιοθήκη τῶν Παρισίων ἰδρυθεῖσα τὸ 1350 περιέχουσα ἐν ἔτει 1874, 2,000,000 βιβλία καὶ 150,000 χειρόγραφα.

* * Κατ' ἐπίσημον ἔκθεσιν οἱ ἀποβιβαθέντες εἰς τὸν λιμένα τῆς Νέας Ὑόρκης ἀνθρωποὶ κατὰ τὸ ἔτος 1878 ἀνήλθον εἰς 121,369, ἐξ ὧν 73,347 ἦσαν ξένοι οὐδέποτε ἐλθόντες εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας.

* * Αἱ ἐκ τῶν τελωνείων εἰσπράξεις τοῦ Ἡνωμένου Βασιλείου τῆς Ἀγγλίας ἀνήλθον τὸ 1878 εἰς 554,688,150 φράγκα.

* * Ἐν ἔτει 1870 ἡ ἐκτίμησις τῆς ἀκινήτου καὶ κινήτης περιουσίας τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς ὑπελογίσθη εἰς 30 δισεκατομμύρια δολλάρια ἐνῶ τὸ 1860 ἦν μόνον 16 δισεκατομμύρια. Μέχρι τοῦ 1875 ἡ ἀξίσις τοῦ πλοῦτου τῆς χώρας ἐκείνης ὑπῆρξε σημαντικὴ ὑπολογίζεται δὲ τὸ ποσὸν σήμερον εἰς 50 δισεκατομμύρια, ἐνῶ τῆς Μεγάλης Βρετανίας ἀνέρχεται εἰς 42 τῆς δὲ Γαλλίας εἰς 46 δισεκατομμύρια.

* * Κατὰ τὴν ἔκθεσιν τοῦ ὑπουργοῦ ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν τῶν Ἡν. Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς τὸ δημόσιον χρέος ἀνῆρχετο τὴν 31 Μαρτίου (ν) εἰς 2,027,100,265 δολλάρια.

* * Ὑπὲρ τῶν χρῶν καὶ ὀφραῶν τῶν πεσότων ἐν τῇ μάχῃ τῆς Ἰσπανίας, παρὰ τοῖς Ζουλοῦ, ὑπεγράφησαν συνεισφοραὶ ἐν τῷ Δημαρχεῖῳ τοῦ Λονδίνου ἀνελοῦσαι εἰς 4,000 λίρας ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν.

ΕΙΔΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἑλληνικὸς Σύλλογος ΕΡΜΗΣ. Σύγγραμμα περιοδικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα, ἔτος α'. Μάρτιος 1879. Ἄριθ. 5'.

— ΠΛΑΤΩΝ. Σύγγραμμα περιοδικὸν, παιδαγωγικὸν ἢ φιλολογικὸν ἐκδιδόμενον κατὰ μῆνα. Τόμος Α'. Τεῦχος 5'. Μάρτιος 1879.

— ΒΥΡΩΝ. Μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα. Τόμος Α'. φυλλάδιον Α'.

— ΣΩΚΡΑΤΗΣ. Σύγγραμμα περιοδικὸν ἀπαξ τοῦ μηνὸς ἐκδιδόμενον. Ἔτος Α', τεῦχος Α', μὴν Ἀπρίλιος.

— ΒΙΩΝ. Μηνιαῖον περιοδικὸν σύγγραμμα. Ἔτος Β'. Τεῦχος Α'.

— ΛΥΚΟΦΩΣ. Λυρικά ποιήσεις ὑπὸ Γ. Κ. Ὑπερίδου. Τιμᾶται φρ. 2.